

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí v Bratislave 8. júla 2009 v trestnej veci obvineného **R. G. pre trestný čin skrátenia dane** podľa § 148 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o sťažnosti, ktorú podal krajský prokurátor v Košiciach proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. apríla 2008, sp. zn. 8 T 9/05, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 148 ods. 1 písm. c/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) sťažnosť prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Prokurátor podal na Krajskom súde v Košiciach ako súde prvého stupňa obžalobu na R. G., podľa ktorej mal tento spáchať trestný čin skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (v znení účinnom do 31. januára 1998) v podstate na tom skutkovom základe, že

ako živnostník v r. 1995 – 1997 nepodal daňové priznanie k dani z príjmu fyzických osôb, čím skrátil túto daň o 14 541 002 Sk.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 28. apríla 2008, sp. zn. 8 T 9/05, podľa § 188 ods. 1 písm. e/ Tr. por. bola táto trestná vec vrátená prokurátorovi na došetrenie.

Podľa stanoviska súdu orgány prípravného konania nezistili dostatočne skutkový stav veci najmä pokiaľ ide o sumu skrátenia dane. Táto bola v obžalobe stanovená bez reálnych podkladov, len na základe určitého výpočtu daňového úradu, na základe hypotetických a nie všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností. Krajský súd preto požaduje, aby v záujme reálnosti bolo konanie doplnené znaleckým posudkom (účtovníctvo, daňovníctvo),

resp. aby boli preskúmané aj ďalšie okolnosti (zníženie daňového základu vzhľadom na rodinné pomery obvineného).

Krajský súd vyslovil tiež pochybnosti o konaní obvineného ako jediného páchatel'a daňového úniku, resp. pôvodu jeho príjmov naznačujúc možné podvodné konanie aj zo strany iných subjektov; v tomto smere taktiež žiada doplnenie vyšetrovania.

Krajský súd napokon vyslovil pochybnosti o riadnom skončení vyšetrovania, čo ho tiež viedlo k vráteniu veci na došetrenie.

Proti uzneseniu krajského súdu podal prokurátor sťažnosť, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a príkazu, aby súd vo veci konal a rozhodol (§ 149 ods. 1 písm. b/ Tr. por.). Sťažovateľ vyslovil názor, že v predmetnej veci skutkový stav bol doteraz riadne a dostatočne zistený, resp. potrebné dokazovanie môže vykonať aj súd.

Najvyšší súd v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) v zmysle § 147 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a jemu predchádzajúce konanie, pričom nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 148 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por., ale dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Krajský súd v súlade s ustanoveniami § 125 a § 138 Tr. por. v písomnom odôvodnení rozhodnutia vyložil, o ktoré dôkazy svoje zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za minimálne pochybnú a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Najvyšší súd po preskúmaní veci zaujal v nej stanovisko zhodné so závermi krajského súdu, lebo tieto sú reálne; súd rozhodujúci o sťažnosti si preto argumenty súdu prvého stupňa osvojuje, v podrobnostiach na tieto poukazuje, a to pokiaľ ide o pochybnosti sume daňového úniku.

Orgány prípravného konania bez dostatočných podkladov výšku daňového úniku určili len hypoteticky, na základe určitého popísaného modelu situácie. Tento stav určite nezodpovedá ustanoveniu § 2 ods. 5 Tr. por. o povinnosti zistiť skutkový stav v rozsahu

nevyhnutnom na rozhodnutie, a to aj pokiaľ ide o podanie obžaloby. Celá konštrukcia je pritom nielen hypotetická, ale má aj mnohé nejasnosti, na ktoré konkrétne poukazuje napadnuté uznesenie. Obžaloba je v tomto smere prakticky nepreskúmateľná, a preto bude potrebné ďalej postupovať v zmysle stanoviska krajského súdu (znalecké dokazovanie). Javí sa potrebným vypočítať znovu tiež svedkyňu Ing. R. C., ktorá je vlastne autorkou naznačenej konštrukcie výpočtu daňového úniku, ktorú vyšetrovateľ a prokurátor vlastne nekriticky prevzali; do úvahy prichádza tiež vykonanie ďalších dôkazov, ktorých potreba sa preukáže.

Najvyšší súd na margo poznamenáva, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 Tr. por., a preto je primeraným základom pre ďalšie konanie.

Požiadavku krajského súdu, aby bolo skúmané aj zavinenie ďalších subjektov v otázke možného podvodného konania pri vzniku príjmov obvineného, však nie je reálne akceptovať. Za obžalobu zodpovedá v plnom rozsahu prokurátor, a preto len on rozhoduje o postavení konkrétnej osoby pred súd, ktorý potom môže rozhodovať len o skutku uvedenom v obžalobe, hoci nie je viazaný právnym posúdením skutku v nej (§ 220 ods. 1, ods. 4 Tr. por.).

Krajský súd vyslovil pochybnosti o dodržaní procesných predpisov pri oboznámení obvineného s výsledkami vyšetrovania. Tieto pochybnosti síce majú svoj racionálny základ, ale vzhľadom k tomu, že vrátenie vecí na došetrenie sa týka jej merita, naznačená otázka už v súčasnosti nemá reálny význam.

Najvyšší súd po zvážení uvedených okolností dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná, a preto ju podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 8. júla 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová